

LOTS HET OFFER

**JOCHEM
DE JONG**

ZILVERSPOOR

Dit PDF document is een preview
van het betreffende boek, uitgegeven door
UITGEVERIJ ZILVERSPOOR.

Om dit boek te bestellen,
of om meer informatie te vinden over dit boek,
de schrijver en onze andere publicaties,
kunt u ons bezoeken op:

WWW.ZILVERSPOOR.COM

JOCHEM DE JONG

LOTS **O**FFER

BOOKS OF
FANTASY

Met dank aan:

mijn vriendin Mandy Boere,
voor haar engelengeduld,

en

mijn redacteur Jos Weijmer,
voor zijn frisse blik en inspiratie.

© 2011 Jochem de Jong
Uitgeverij Books of Fantasy
Alle rechten voorbehouden

Eerste druk: April 2011

Redactie: *Jos Weijmer*
Editor: *Jos Weijmer*
Omslagillustratie: *Apartment*
Omslagontwerp: *Jos Weijmer*
Foto achterzijde: *Duane Teske*

ISBN 978 94 608 6025 6
NUR 334

www.booksoffantasy.com
www.fantastischeboeken.nl

Proloog

Anno 4572 (*Het jaar 4572 sinds de schepping van de mens*)

'Vader. Lang heb ik niet tot u gesproken. Oorlog zal ons beheersen. De langverwachte strijd nadert. Ik wilde dat u mij kon vertellen dat sterven gemakkelijk is, dat ik niets heb om mij zorgen over te maken. Maar ik weet dat angst mij zal overrompelen als honderden mannen, zwaarden geheven, schreeuwend op mij afsteveneren.

Zoals ik nu voor u kniel, word ik er aan herinnerd dat ook mijn lichaam ooit in een graf zal rusten en zal worden verteerd door de aarde. Mijn geest lijkt het niet te kunnen bevatten.

Ik mis u vader. Ondanks dat ik u nooit gekend heb, mis ik u...'

Boek I

*De derde generatie, bij legaat verstoten, zal een reine ziel voortbrengen;
het kind van een langverwachte alliantie.*

*De vaders zullen strijden om de opperste macht.
Een tijdperk van bloed.*

Koester uw hoop, in tijden nog zo duister...

1

Ogen gesloten. Een eeuwigheid voor elke ademtocht. Een oud gezegde uit de geschriften van de sjamane speelde door mijn hoofd. Mijn lichaam ontspande zich, maar de woorden echoden rusteloos door mijn geest.

*“Ghira le creata ir ghiran dinitha’nhi
Roama cinithir dia n’anadahm”*

(Zij die zich verliezen in hun angsten
dwalen doof en blind door de onderwereld)

Ik voelde dat hij in mijn nabijheid was. Een vader zonder gezicht. Hij leek altijd bij me te zijn, meekijkend over mijn schouder en voelend wat ik voelde. Soms was zijn aanwezigheid zo sterk dat ik het, ongeacht mijn overtuigingen, niet kon laten te fantaseren over een wereld die heel anders was dan degene die ik kende. Een wereld waarin de doden op aarde bleven om te waken over hun dierbaren. Soms scheen je ze te kunnen horen, als fluisteringen in de mist.

Hadon Ildrum, mijn vader, was overleden vlak na mijn verwekking. Misschien wel diezelfde nacht. Hij had geen verwondingen gehad toen mijn moeder zijn koude lichaam ’s ochtends naast zich in bed had gevonden. Dat was het enige wat ze over die noodlottige nacht tegen mij had losgelaten. Verder sprak ze eigenlijk nooit over hem. Alles wat ik over hem wist had Olgarth mij verteld, mijn vaders oudere broer die al meer dan twee decennia als stamvader fungeerde. Hadon was een geliefd en gewaardeerd man geweest. Een goede echtgenoot en een dappere krijger. Dat zijn bloed door mijn aderen stroomde, gaf mij de kracht om mijn angsten onder ogen te zien.

Ik werd opgeschrikt door het plotselinge opbollen van de huiden wanden van mijn danathea. Verian, de paardenmeester van onze stam, had de omslagdoek die als afsluiting diende, opzij geslagen. Hij gaf me een moment om tot mezelf te komen. Het plotselinge ontwaken uit een meditatieve trance, in het bijzonder bij mensen met een grote aanleg tot het vermogen, kon een man tot krankzinnigheid drijven.

‘Jorg,’ zei hij. Een donkere lok haar viel langs zijn gezicht en deed zijn blozende wangen afsteken tegen zijn verder bleke gelaat. ‘Er is een boodschapper uit Irulhar gearriveerd.’

Ik stond onmiddellijk op. ‘Breng me bij hem.’

Ons dorp was gelegen in een flauw dal dat zich enkele mijlen uitstreckte en

ons beschermde tegen de koude vlaktewinden. Er leefden achthonderd mannen, vrouwen en kinderen die in wijdverspreide tentwoningen woonden: de danathea'nhî. Deze waren gemakkelijk verplaatsbaar door het lichte lattenstelsel dat als basis diende. De huiden waren met zwijnenpezen aan de nokken bevestigd en werden door een rij zware keien tegen de grond gedrukt. Soms werden dikke spanlijnen gebruikt om de constructie te verstevigen, maar over het algemeen was de spanning van de huiden voldoende om de woningen te beschermen tegen de gure weersomstandigheden in dit deel van het Aardrijk.

Om ons heen was onrust ontstaan. Toen we de ceremoniële vuurplaats in het midden van het dorp bereikten, week de menigte uiteen om ons door te laten. De boodschapper zat geknield tussen twee krijgers, zijn hoofd gebogen. De krijgers, in leren kurassen gestoken, bogen voor me.

Ik onderdrukte een glimlach. Hoewel de ceremonie die mijn opvolging als veldheer moest beëdigen nog moest plaatsvinden, bewezen ze me al enige tijd de eer die bij mijn toekomstige functie hoorde. Mijn voorganger was in de zomer gesneuveld, en ik was trots dat Olgarth mij had gekozen om in diens voetsporen te treden.

'Help hem overeind,' beval ik.

Ze grepen de man bij zijn schouders. De huid onder zijn oog zag beurs en er liep een oppervlakkige snee van zijn oor naar zijn mondhoek.

'Wie heeft dit gedaan?' vroeg ik streng.

Eén van de krijgers sloeg zijn ogen neer. 'Ik, maar...'

'Kijk me aan,' gebood ik. 'Droeg hij een vredesband?'

'Jawel, heer.'

'Vertel me dan waarom hij er uit ziet alsof hij net een potje duivelen heeft gespeeld?'

De man aarzelde. 'Hij beledigde mij,' zei hij uiteindelijk. 'Eigenlijk ons allemaal. Mijn grootouders zijn omgekomen tijdens de Afzwering en hij zei dat...'

Ik hief mijn hand en richtte me tot de boodschapper. 'Mijn excuses voor het... misverstand. Uw bericht?'

De man keek me woedend aan. 'Als jouw mannen ons zo blijven behandelen, is er weinig hoop voor jullie heidenen. De schepper kent geen genade.'

Zijn roekeloosheid irriteerde me. 'Je bericht?' herhaalde ik, ditmaal aanzienlijk norser.

De boodschapper rechtte zijn schouders. 'Verseus, vorst van Irulhar, de waterstad, beveelt de opheffing van jullie beleg van de Serverpas. Jullie hebben drie dagen.'

Ik woog mijn woorden zorgvuldig. 'Ik zal dit *verzoek* bespreken met de

stamvader.'

'Instemming is noodzakelijk, willen jullie het voortbestaan van de stammen waarborgen.'

'Wat wij wenselijk achten, hoort je meester nog wel. Breng hem weg. En dit keer geen 'misverstanden' meer, begrepen!'

Na het vertrek van de bode verspreidde de menigte zich. 'Een ultimatum?' zei Verian verbaasd terwijl hij naar de hemel staarde. Donkere regenwolken vulden de lucht.

Zwijgend liepen we naar de woning van de stamvader aan de westzijde van het dorp. Onderweg volgde ik de bewegingen van de mannen en vrouwen die met holle ogen hun dagelijkse bezigheden weer oppakten. De meesten hadden reeds hun wintermantels omgeslagen, maar de dikke lagen kleding konden niet verhullen dat ze mager waren en veel van hun krachten hadden verloren. De tijd begon te dringen.

Al van ver zag ik vrouwe Inga zitten, de echtgenote van Olgarth. Ze had haar grijze haar in een lange vlecht gebonden en was ijverig in de weer met het looien van een wolvenpels. Ze leek ons niet op te merken totdat we vlak voor haar stonden.

'Vrouwe,' vroeg ik beleefd. 'Kan ik de stamvader spreken?'

'Natuurlijk Jorg.' Ze stond op en ging ons voor.

We gingen de danathea van de stamvader binnen waar Olgarth, aan het hoofd van een grote eikenhouten tafel, over een stapel geschriften gebogen zat. Zijn ogen schoten schichtig langs de okeren letters, waarvan sommige, door de ouderdom van de documenten, bijna niet meer te lezen waren.

We maakten een lichte buiging. 'Hertenvader, we hebben nieuws uit Irulhar,' verklaarde ik.

'Jorg, kom bij me zitten,' zei hij zonder op te kijken. 'Verian, jij ook.' Zijn stem werd gedempt door de zachte wanden van het vertrek.

We namen plaats tegenover hem en wachtten geduldig tot hij de geschriften aan de kant schoof. Ik luisterde naar het geluid van de eerste regendruppels, een tikken dat al snel overging in een monotone ruis.

'Vervloekt zij Gideon, God van de hemelen,' mopperde Olgarth. Zijn grijze ogen stonden kil. 'Wat is er aan de hand, jongens?'

Ik keek hem aan. Men zei dat mijn vader erg op hem had geleken. Zelf bezat ik de trekken van mijn moeder. Ergens speet het me dat Olgarth en ik zo weinig gelijkenis vertoonden. Hij was een robuuste man, lang en slank voor zijn leeftijd. Aan zijn gespierde lichaamsbouw was te zien dat hij in zijn jonge jaren vele dagen op het exercitieterrein had doorgebracht.

'Verseus beveelt de opheffing van ons beleg van de Serverpas,' verklaarde ik. 'Hij geeft ons drie dagen.'

‘Drie dagen?’ Olgarth streek met zijn vingers door zijn baard. ‘Hij geeft ons de kans de pas op te geven zonder gevecht. Waarom? Hij weet dat we daar nooit mee zullen instemmen.’

‘Je zou juist denken dat hij elke confrontatie zo lang mogelijk wil vermijden. Hij moet zuinig zijn op zijn manschappen. Daarnaast verzwakt zijn positie als hij het leger verdeelt.’

‘Dat klopt, maar zolang de pas in onze handen is, staat de handel tussen hem en de IJzerlingen stil.’

‘Hij weet dat we honger lijden. Misschien probeert hij ons te overbluffen.’

‘Misschien.’ Olgarth klonk niet overtuigd. Hij voelde aan zijn hand, waar ooit zijn pink en ringvinger hadden gezeten. ‘Of hij wil ons het idee geven dat de toegang tot de Serverpas meer voor hem betekent dan in werkelijkheid het geval is. Eigenlijk daagt hij ons indirect uit voor een gevecht. Ook onze positie verzwakt als we onze krijgers verdelen.’

Ik staarde bedenkelijk voor me uit. ‘Verseus verlaat Irulhar zelden. Hij voelt zich veilig binnen de stadsmuren.’

‘Precies, Jorg. We hebben weinig tijd meer. Zelfs de zaden van de Da-Inian ontkiemen slechts tot voedingsarme granen en gewassen.’

‘Daar ben ik me van bewust.’

‘Verseus ook. Dus waarom wacht hij niet af? Dit bevalt me niets. Vertel, hoe is de stemming onder onze krijgers?’

‘Redelijk, gezien de omstandigheden. Een kleine overwinning, zoals bij de Serverpas, zou kunnen helpen.’

Olgarth wendde zich tot Verian. ‘Paardenmeester, wat heb jij hierover te zeggen? Hoe vergaat het de dieren?’

‘Zij hebben minder te lijden onder de schaarste dan wij.’

Hij dacht een moment na. ‘Goed dan, we zullen versterkingen sturen. Ik zal boodschappers naar de andere stammen zenden. Morgen, met zonsopgang, vertrekken jullie met tweehonderd krijgers. Wees gezegend.’

Ik nam afscheid van Verian en liep naar huis. De hemel was gehuld in duisternis, maar Gideon, God van de hemelen, leek daar geen aanstoot aan te nemen. Deze natte storm zou nog wel een tijd voortduren.

Binnengekomen ontstak ik een aantal waskaarsen met engelwortel. De zoete, muskusachtige geur verspreidde zich door de ruimte. Ik ontdeed me van mijn doorweekte kleren, knielde neer op het gebedskleed voor de haard en sloot mijn ogen. Het vuur knapperde rustgevend. Ik vertraagde mijn ademhaling en sloot mijn geest af voor afleidende gedachten. Een totale leegte opende zich voor me. Ik begon mijn gebed.

‘Mergh, God van de strijd, begunstig mij met behoud van lichaam en geest, daar ik ten strijde trek. Mergh, verbannen God, leef in mijn hart, leef in

mijn kracht, behoed mijn lichaam voor de eeuwige slaap.’

Ik deed mijn ogen weer open en pakte het kruikje lavendelolie naast de haard. Mijn vader had het vervaardigd en gebruikt tijdens zijn dagen als krijger. De versieringen in het aardewerk toonden een jongeman in oorlogsuitrusting die een gedood hert meesleepte aan diens gewei. Ik trok de kurk uit de hals en begon met het insmeren van mijn spieren. De olie had een verkoelende werking op mijn huid, maar deed het litteken, dat van mijn hals tot mijn middenrif liep, branden. De zwaardhouw die de wond had veroorzaakt, stond na al die jaren nog steeds helder in mijn geheugen gegrift. Ik had me staande weten te houden en mijn tegenstander met een snelle uithaal gedood, maar de pijn die me een moment later had verzwolgen, was gekmakend geweest. Dagenlang had ik schreeuwend op bed gelegen, overgeleverd aan de kunde van de sjamane. De wond was uiteindelijk genezen, maar de realisatie dat de geest zo afhankelijk van het lichaam was, jaagde me na vele gevechten nog steeds angst aan. Toch was het diezelfde angst die mij helder hield te midden van de razernij van de strijd.

Ik zocht mijn bed op en viel al snel in slaap, maar de nacht bracht geen vrede. Een schim waarde door mijn dromen en toonde mij welke gruwelijkheden ik in mijn leven had begaan.

Er was iets wat ik meerdere malen had gezien in de ogen van mijn vijanden, vlak voordat ik hun aardse leven beëindigde. Het moest verschrikkelijk zijn om je laatste adem uit te blazen in de wetenschap dat het mens-zijn slechts op een drogbeeld berustte. Dat je niets meer was dan een dier in nood. Die gedachte was in tegenspraak met de leer van de Goden, maar ik had al te veel mannen gezien die bereid waren hun eer en eed te verraden om dat lot te keren, voor zichzelf of hun familie.

De schim keek me aan en wees naar me. Zijn dode ogen leken me te vragen of ik hetzelfde zou doen, als het erop aankwam.

Enkele uren voor zonsopgang schoot ik wakker. Na een karig ontbijt zocht ik, mijn paard aan de teugel, mijn weg naar het exercitieterrein. Het dorp lag er rustig bij, maar een aantal rookpluimen deed vermoeden dat er anderen waren die mijn onrust deelden. Dit werd bevestigd toen ik het dorp achter me liet. Op het exercitieterrein zag ik een tiental krijgers oude wapendansen uitvoeren ter voorbereiding van ons uitrijden. Onopgemerkt zocht ik een plek op een nabijgelegen heuvel en keek toe hoe de weide, terwijl de ochtend naderde, langzaam volstroomde met de mannen met wie ik al jaren lang ten strijde trok. Ik bad tot Mergh, God van de strijd, om een behouden thuiskomst voor ons allen, maar was er niet gerust op.

Onder een rode hemel reden we uit. Ik zat voorovergebogen in het zadel

en voelde de machtige spieren in de rug en flanken van mijn paard ritmisch samentrekken. Verian, aan mijn linkerkant, lachte naar me. Hij genoot van een massaal uitrijden als dit, ongeacht de reden of bestemming.

Enkele uren verstreken waarin ik een schatting probeerde te maken van de grootte van de troepen van Verseus. Voor de afzwering van de oude praktisatie had de stad weinig soldaten geteld. Menig vijand, zo vertelde de geschiedenis, had zich verkeken op de sterke en onneembare muren van Irulhar. Deze reputatie had zich in de jaren verspreid en de stad behoed voor verdere belegeringen. Vijanden als de IJzerlingen waren uiteindelijk bondgenoten geworden. Volgens vertrouwelingen binnen de stadsmuren telde Verseus' leger bijna tweeduizend man. Een aantal dat het totale inwonertal van de stammen evenaarde. De vraag was, hoeveel van deze soldaten Verseus durfde te misen binnen zijn muren.

In de namiddag doemde het Doornwoud op. De knoestige stammen en herfsbladeren deden grauw aan. Ik concentreerde me op mijn ademhaling en maakte mijn geest leeg. Geen gedachten aan toekomst en verleden. Enkel de geuren, geluiden, en beelden om me heen. 'Stapvoets!' commandeerde ik terwijl we de eerste bomen passeerden. De groep vertraagde. Ik kon het niet laten mijn geest te openen en het tweede gezicht te gebruiken. Het vermogen. De aardse wereld om me heen vervaagde en maakte plaats voor een ongekend schouwspel. De bezieling van de bomen brandde op mijn netvlies en veranderde de in de wind deinende takken en stammen in een onbeschrijflijk lijnenspel. Hier en daar vlamde de ziel van een dier op, dat zich angstig verschool voor de naderende groep. Maar er was meer. Plotseling zag ik vanuit mijn ooghoek een oplichtende gedaante.

'Gevaar!' klonk een dreigende stem in mijn gedachten.

Ik rukte mezelf los uit de zielenwereld en hoorde een overweldigend geschreeuw opkomen. 'Verdedigen!' schreeuwde ik. Achter mij werden speren gegrepen en zwaarden getrokken. Een gedrongen man, in de kleuren van Verseus, oker en zwart, sprong tevoorschijn en boorde een lange speer in de borst van mijn paard. Het dier zakte door zijn voorpoten en wierp mij over zich heen. Ik viel met mijn hoofd en schouder tegen de grond, maar wist door te rollen en me op te richten. Ik trok mijn zwaard en pareerde een krachtige uitval van de speerdrager. Om me heen barstte het strijdgewoel in alle hevigheid los.

Vanuit de bomen vuurden boogschutters pijlen af op onze achterhoede. Wanhopig probeerde ik overzicht te krijgen, maar mijn tegenstander gunde mij geen moment speling. 'Terugtrekken!' brulde ik, in de hoop de krijgers buiten het bereik van de schutters te krijgen. De eerste lijken lagen al in verwrongen houding op de grond.

Mijn tegenstander raakte vermoeid en ik wist hem te verwonden. Zijn wapen viel. Ik nam niet meer de tijd hem te doden, maar deed haastig enkele stappen naar achter. Uit de bekapping van één van de gedode paarden griste ik een speer mee en wierp deze naar de eerste man in mijn gezichtsveld. Ik trof hem in zijn maag. De soldaat hield zich nog een moment staande zodat ik kon zien hoe de speer naar beneden boog in zijn zachte vlees.

Hoewel het ons lukte om zo'n twintig passen terug te trekken, wisten Verseus' mannen zich in een halve cirkel om ons heen te werken waardoor we dichter op elkaar gedwongen werden. Ze waren met te veel. 'Terugtrekken!' beval ik opnieuw.

Ik dacht terug aan mijn gebed van die ochtend en vroeg me af of dit het moment was waarop ik mij bij mijn vader zou voegen. Er was echter een kracht die zich hevig tegen die gedachte verzette en in stilte bad ik tot Mergh. Alsof mijn smeekgebeden verhoord werden, klonken de strijdkreten van de wolven- en berenstam. Gejuich barstte los uit onze gelederen, terwijl ze een opening forceerden in de linies van Verseus. Er ontstond paniek onder de soldaten en hun rijen vielen uiteen.

'Hergroeperen!' Ik herhaalde de woorden tot we weer verdedigbaar waren. Leden van de verwante stammen voegden zich bij ons, waarna we de troepen van Verseus terug wisten te drijven tot de woudrand. Net buiten het bos viel hun verdediging uiteen en vluchtten ze.

Hijgend zakte ik op een knie. Ze moesten meer dan vijftig van onze krijgers gedood hebben. Waar was Verian? Ik keek gespannen om me heen. Hij mocht niet sterven, zeker niet tijdens een laffe hinderlaag als vandaag. Dat kon ik niet toelaten. Mijn ogen schoten schichtig heen en weer tot ik plotseling een roep hoorde. Ondanks een wond in zijn bovenbeen, gebaarde Verian, leunend op zijn zwaard, dat alles in orde was. Hij strompelde richting de woudrand en hielp met het verzorgen van de gewonden.

De veldheer van de berenstam kwam naar me toe. Zijn bijl zat onder het bloed, maar zijn chartuh, de berenschedel die zijn positie aangaf, stond kaarsrecht op zijn hoofd. Ik maakte een buiging. 'Heer Armun.'

'Recht je rug, heer Ildrum,' zei hij. 'Je mag dan nog onbeëdigd zijn in je functie, maar op het slagveld beschouw ik je als mijn gelijke.'

Ik knikte. 'Waar is de veldheer van de wolvenstam?'

'Gesneuveld. Net als het leeuwendeel van zijn gevolg. Nadat we Olgarths boodschap ontvingen zijn we direct uitgereden. Halverwege onze reis kwamen enkele tientallen krijgers van de wolvenstam ons tegemoet. Zij waren net als jullie in een hinderlaag gelopen. We zijn direct omgekeerd om jullie te hulp te komen.'

Ik schudde verslagen mijn hoofd. 'En de Serverpas?'

‘Vermoedelijk al twee dagen geleden heroverd. Niemand is teruggekeerd.’

Een kilte kwam over me. Verseus had ons in de val gelokt. Ik had zijn list moeten doorzien, maar ik was onbeëdigd in mijn functie als veldheer uitgereden en had mijn verwanten de dood in gejaagd. Ik voelde het oordeel van de dorpingen nu al op mijn schouders drukken. Zouden ze mij de kans geven om me te bewijzen? Om hen te laten zien dat ik de leider was die zij nodig hadden, zoals Olgarth mij steeds op het hart drukte?

Maar de stem. Ik had een stem gehoord die me waarschuwde. En de gestalte gezien, weliswaar uit een ooghoek, die de woorden voortgebracht. Een wezen van licht, dolend door de zielenwereld.

Hoog hangende olielantaarns wierpen hun flakkerende licht over het zwarte water van de grachten van Irulhar. Verder was het donker want de maan en sterren lagen verborgen achter een reusachtig wolkendek dat als een wollen deken over de hemel gedrapeerd was. In de verte was nog net het silhouet van de kantelen van de stadsmuur te onderscheiden.

Arahn, die gespannen zijn weg zocht langs talloze bruggetjes en smalle straatjes, dacht met een vreemde mengeling van gevoelens aan de vijfhonderd soldaten die een dag eerder waren uitgereden. In de bijna veertig jaren na de Afzwering van de oude praktisatie waren conflicten met de verstotelingen schaars geweest. Daar kwam nu verandering in. Het klonk als een nachtmerrie, familiebanden voorgoed verbroken, honderden mannen die zonder aarzeling hun wapens hieven tegen hun eigen bloedverwanten.

Hij bereikte de garensponnerij van Ambers ouders en keek vluchtig door het raam van het woongedeelte. Ze zaten gedrieën aan de grote eettafel. Hij liet de deurklopper tweemaal op het hout neerkomen.

‘Wie is daar?’ klonk de vermoeide stem van Amber even later.

‘Ik ben het, Arahn.’ Hij hoorde hoe ze de grendel wegnam. De deur ging open.

‘O Arahn...’ Ze streek haastig een verdwaalde goudblonde lok uit haar gezicht en omhelsde hem.

Hij kustte haar. ‘Ik kon niet eerder komen.’

‘Mijn broer, ik ben zo ongerust. En mijn ouders, ik heb ze nog nooit zo gezien.’ Ze gebaarde hem binnen te komen.

Ambers ouders, Groth en Lydian, keken op. Er viel een ongemakkelijke stilte.

‘Ik leef met jullie mee,’ zei Arahn uiteindelijk voorzichtig.

Groth schudde bijna onmerkbaar zijn hoofd. ‘Kom.’

‘Dank u.’ Hij nam plaats tegenover hen. Amber kwam naast hem zitten.

Groth glimlachte wrang. ‘Hij leek een stuk geruster dan wij. En trots, trots om zijn koning te kunnen dienen.’

‘Mijn kleine Sigrith,’ zei Lydian zachtjes. ‘Hij zag er zo mooi uit in zijn wapenrusting. Zo heldhaftig en zelfverzekerd. Ze hebben hem een paard gegeven: een prachtige, wolfsgrijze hengst.’ Ze moest haar tranen bedwingen.

Arahn wist niet wat hij moest zeggen. Zijn sobere leven op het gewijde terrein behoedde hem voor het leed dat gepaard ging met de strijd tegen de verstotelingen. Soms vermoedde hij dat hij enkel door zijn intieme band met Am-

ber niet totaal vervreemd raakte van het harde leven in de stad. Iets dat hij wel zag bij andere dienaren van de priesterschare.

Groth stond op en liep, zichzelf ondersteunend met zijn stok, naar een bijzettafeltje in de hoek van de kamer. Op het tafeltje stonden vier kroezen en een grote kruik bier. “Groth de manke” zo noemen ze me,’ mompelde hij. ‘Was het niet voor dat vervloekte been, dan had ik schouder aan schouder met hem gestreden.’ Voorzichtig pakte hij het dienblad op en kwam weer zitten.

‘Therias zij dank,’ zei Lydian, ‘dat we elkaar nog hebben.’

‘Ik weet het, ik weet het,’ zuchtte Groth. Hij verdeelde de kroezen en schonk ze vol. Halverwege Arahns kroes aarzelde hij. ‘De leer. Ik wil je niet in verleiding brengen.’

‘Schenk door, alstublieft. Een verboden dronk is niets vergeleken bij een verboden liefde.’ Hij wisselde een vluchtige blik met Amber.

Groth glimlachte, al was het maar even.

‘Als hij niet terugkeert...’ Lydian hilde.

Groth legde een arm om haar schouders en drukte haar hoofd zachtjes tegen zijn borst. ‘Stil maar, het komt wel weer goed.’

‘Ik moet telkens maar denken aan vroeger,’ zei ze. ‘Hoe hij met dat houten zwaardje zwaaide. Die heldere blik in zijn ogen.’

‘Hij heeft me nog een flinke tik op mijn manke been gegeven toen hij acht was. Ik verging van de pijn.’

Zelfs Lydian lachte nu. ‘Eigenlijk is hij sindsdien niets veranderd.’

Met zijn vrije hand hief Groth zijn glas. ‘Op Sigrith. Dat zijn lot hem genadig mag zijn.’

Terwijl Arahn zijn kroes aan zijn mond zette, zag hij Sigriths levendige, lachende gezicht voor zich. De jongeman was vastberaden en charismatisch. Hoewel hij voor de eerste maal uitreed met het leger van Verseus, zou Sigrith ongetwijfeld een steun zijn voor zijn medestanders op het slagveld.

‘Ik was vijftien tijdens de Afzwering,’ zei Groth. ‘Oud genoeg om te beseffen wat er gaande was, maar te jong om het volledig te begrijpen. Mijn ouders onderwierpen zich aan de wil van Therias, God van de schepping. Andere gezinnen, mensen die ik goed kende, verzetten zich en verlieten de stad.’ Hij keek Arahn ietwat ontredder aan. ‘De keuze van mijn ouders heeft mijn toekomst bepaald. Ik vind het moeilijk te bevatten dat, als zij hadden besloten de stad te verlaten, ik nu aan de andere zijde van het slagveld zou staan. Dat mijn zoon op dit moment tegen Therias zou strijden.’

Arahn liet de woorden bezinken.

‘Jij bent je vader, toen hij ziek werd, opgevolgd in de leer, nietwaar?’

‘Dat klopt,’ zei Arahn onzeker.

‘Waarom? Vanuit je gevoel of verstand?’

‘Mijn gevoel,’ gaf hij aarzelend toe.

‘Dat is precies wat ik bedoel.’

‘Ik denk dat u gelijk heeft. In barre tijden als deze, is het gemakkelijk de politieke erfenis over te nemen van de vorige generatie.’

‘Daar zijn de omstandigheden ook naar,’ zei Groth verbeterd.

‘Hoe bedoelt u?’

‘Verseus heeft de steun van zijn volk nodig. Trouw, loyaliteit en opofferingsgezindheid zijn verheven tot bijna mythische eigenschappen. Dat dient de leider, niet het individu.’

Arahn kon geen onwaarheid ontdekken in de woorden van Groth. Toch leek diens betoog een aanval op de leer.

Groth maakte een verontschuldigend gebaar. ‘Het spijt me Arahn, ik wil je niet in verwarring brengen. Ik ben gewoon bezorgd.’

‘Ik begrijp het, hoewel uw opvattingen nieuw voor me zijn. Ik kan niet zomaar zeggen dat ik het met u eens ben.’

‘Dat vraag ik ook niet van je. Vergeet alleen niet dat de weg van Therias en de heerschappij van Verseus heel andere gevolgen hebben voor een garens spinner, dan voor een dienaar van de priesterschare.’

‘Dat begrijp ik.’

‘Goed, goed.’ Groth dronk zijn glas leeg. ‘Het wordt al laat.’

Arahn knikte. ‘Ik ga terug naar het dormithar.’

‘Kan ik met je mee?’ vroeg Amber. ‘Ik wil liever niet alleen zijn vannacht.’

‘Ja. Maar we moeten voorzichtig zijn, dat weet je.’

Ze keek van Groth naar Lydian.

‘Ga maar,’ zei Groth. ‘Maar ik verwacht je morgenochtend vroeg terug. Er is veel werk te doen in de garens spinnerij.’

Arahn stond op. ‘Heel veel sterkte de komende dagen.’

Samen liepen ze door de stad richting het dormithar. Toen ze de toegangshekken tot het gewijde terrein bereikten, sloegen ze beiden hun kappen over hun hoofd en slopen over het binnenplein. Ze betraden de treden van het bordes en zochten stilletjes hun weg naar Arahns pretentieloze vertrek op de eerste verdieping. Daar vergrendelde hij de deur en nam Amber in zijn armen. ‘Maak je maar geen zorgen,’ fluisterde hij dicht bij haar oor. ‘De schepper zal ons beschermen tegen het verstoten volk...’

’s Ochtends viel er een zwak schijnsel door de ramen van het dormithar. Arahn kreunde en trok zijn deken over zijn gezicht. Amber lag tegen hem aan genesteld, haar hand op zijn buik, haar goudblonde haren kriebelend tegen zijn borst. ‘Vervloekt!’ bracht hij geschrokken uit. Onmiddellijk stond hij op,

liep naar het raam en staarde naar de reusachtige zonnewijzer op het binnenplein. 'Therias zij dank, ik ben nog op tijd.'

'Arahn?' Amber woelde onrustig onder de dekens.

'Het spijt me, maar ik ben laat.' Hij liep naar zijn wandkast. 'Je moet opstaan.'

Ze ging rechtop zitten en wreef met haar handen in haar ogen. 'O.' Haar kleren lagen op de grond naast het bed. Onwillig staarde ze er naar. Toen stond ze op en kleepte ze zich aan.

'Gaat het wel?' Glazen en bokalen raakten elkaar en produceerden een luid, rinkelend geluid terwijl Arahn haastig over een van de planken van de kast zocht. Even later vond hij het, een zwart flesje mistwater. 'Amber?' vroeg hij voorzichtig toen ze niet antwoordde.

Ze slaakte een diepe zucht en ging op het randje van het bed zitten. 'Ik word gek van het niet-weten. Allerlei gedachten spelen door mijn hoofd.'

'Wat voor gedachten?' Hij goot wat van de vloeistof in zijn handpalm. De vluchtige substantie deed zijn huid samentrekken. Hij liep statig naar de westzijde van het vertrek en blies de dampen langs de wand. De witte, grove stenen in de muur glansden een kort moment door de bevochtiging, waarna de vloeistof oploste in de lucht. Zo liep hij rond totdat de gehele kamer gereinigd was.

'Ik heb een nare droom gehad,' zei ze zachtjes. 'Ik zag Sigrith sterven.'

Arahn knielde voor haar neer en pakte haar handen. 'Een droom is maar een droom.'

'Dat weet ik wel. Toch kan ik het beeld niet uit mijn hoofd krijgen. Zijn strijdkreet stakte, ik las de angst in zijn ogen. Toen niets meer...'

Hij keek haar liefdevol aan. 'Een droom.'

'Ja, slechts een droom,' zei ze opgelucht. Ze kuste hem.

Arahn stond op en liep naar de deur. Door een kiertje keek hij de gang in. 'Niemand.'

Ze stond op. 'Zie ik je morgen?'

'Ja.' Hij streek met zijn hand liefdevol langs haar wang. 'Morgen.'

Hij keek toe hoe ze behoedzaam door de gang sloop en ongezien de deur aan het eind bereikte. Na een laatste woordeloze groet verdween ze uit het zicht. Hij sloot de deur, waste zich en hulde zich in zijn parament, een eenvoudig wolkengrijs gewaad, om zijn middel bijeen gebonden door een zwartleren ceintuur. Hij streek de plooiën glad en verliet zijn kamer.

In de tempelzaal waren de meeste dienaren al aanwezig, maar tot zijn opluchting was hij niet de laatste. Hij trok de kap van zijn gewaad over zijn hoofd en ging tussen de anderen staan. Hij richtte zijn ogen naar beneden en ontspande zich. Niet veel later werd de gong geluid. De slag weergalmde

door de zaal. Twee priesters ontstaken de toortsen aan de wanden en sloten de deuren. Er volgde een doodse stilte. Alleen het geluid van de vlammen die aan de lonten knaagden was nog te horen. Vanuit een zijvertrek, rechts van de verhoging, verscheen Gordanus, de opperpriester. Zijn lange, zwarte gewaad sleepte over de grond. In het midden van de verhoging hield hij halt, draaide zich naar de menigte en hief zijn armen. 'Therias, enige God, wij aanbidden U. Zegen ons, daar wij U loyaal zijn. Therias, God van de schepping, verheven boven al, verlicht ons in tijden van duisternis.'

Als één stem werden de woorden door het honderdtal aanwezige diena-ren herhaald.

'Dienaren van de priesterschare,' vervolgde Gordanus op directere toon. 'Ik begin deze vruchtbare dag met een trieste mededeling.' Hij zweeg een moment. 'Hogepriester Morin, leraar van een aantal van jullie, is stervende.'

Arahn schrok. Zijn leraar, stervende?

'Therias roept hem, eerder dan verwacht. Laat ons voor hem bidden, voor een veilige reis naar de samenkomst.'

Vele monden dreunden het gebed der stervenden op. Arahns stem was onvast. Hij had er nooit bij stil gestaan dat zijn leermeester hem zou kunnen ontvallen.

'Het spijt me jullie te moeten mededelen dat hogepriester Morin geen bezoek meer zal ontvangen. Hij heeft besloten zijn laatste dagen vastend en in retraite door te brengen, om zich voor te bereiden op zijn sterven.'

Er werd gemompeld.

'Stilte.' Het geroezemoes verstomde onmiddellijk. 'De komende uren zullen we besteden aan het kopiëren van de leer. Leerlingen van hogepriester Morin krijgen een vervangende leraar. Hogepriester Eufrim.' Met zijn oude, diep in hun kassen liggende ogen, keek hij de menigte rond. 'Therias, enige God.' De opperpriester verdween in het zijvertrek.

De deuren werden weer geopend. Arahn zuchtte en begaf zich naar de an-nexe. Ondanks het feit dat iedereen aanwezig was in zijn lesruimte, was het stil. De aankondiging van de dood van hun leermeester drukte niet alleen zwaar op zijn schouders, besefte hij. Morin was een bijzondere man, gedreven maar ondoorgrondelijk. Iemand die de mysteriën van het sterfelijke leven leek te begrijpen als geen ander.

Arahn ging op zijn plaats bij een van de ramen zitten en tuurde naar bui-ten. De annexe was, op het dormithar met de toren van de opperpriester na, het hoogste gebouw van Irulhar en stak ver uit boven de stadsmuren. Bene-den kon hij het uitgebreide stelsel van grachten zien dat de vele handelspun-ten binnen de stad verbond. De kanalen waren kunstmatige aftakkingen van de Cercion Nirth, oftewel Godsader: de brede rivier die vanaf een van de top-

pen van het Nirtahgebergte landinwaarts stroomde.

Recht voor hem, ver achter de stadsmuren, lag de oceaan. Zelfs van deze afstand kon hij zien hoe de zeegolven, gestuwd door de harde najaarswind, krachtig tegen haar grillige kusten sloegen. Horden vissers uit de kleine nederzettingen rond de stad waren, het slechte weer trotserend, bezig hun netten uit te gooien.

Hogepriester Eufrim kwam binnen. In zichzelf gekeerd nam hij plaats achter zijn tafel. 'Dienaren. Het aanstaand heengaan van hogepriester Morin spijt mij.' Zijn stem was vlak. 'Toch kan jullie onderwijzing niet onderbroken worden. Er moet nog een hoop gedaan worden. Jullie weten wat te doen.'

Arahn kende Eufrim als een norske man, iemand bij wie je aandachtig op je woorden moest letten. Hij twijfelde, maar hief uiteindelijk toch zijn hand.

'Ja?'

'Wat kunt u ons vertellen over de hogepriester? Is er een duidelijke oorzaak voor zijn toestand?'

'Therias beschikt,' zei Eufrim kortaf. 'Een onbekende aandoening doodt zijn lichaam.'

'Maar zo plotseling...'

'Het spijt me. De priesterschare staat voor een raadsel. En nu, aan de slag.'

De daarop volgende uren werden besteed aan het kopiëren van de nieuwe praktisatie; de vertelling van Therias, God van de schepping. Het vereiste volledige concentratie. De leer moest feilloos worden opgetekend, zodat lezers geen seconde zouden twijfelen aan de betekenis van de woorden. Eén verkeerd teken, één inktvlekje, kon een vel van het waardevolle rietpapier onbruikbaar maken. Toch kon Arahn het niet helpen dat zijn gedachten voortdurend bleven afdwalen naar zijn leermeester. Zijn plotselinge verval, de verhuullende manier waarop erover werd gesproken...

De slachtoffers van de strijd in het Doornwoud waren op de ruggen van de paarden gebonden en boden in het licht van de ondergaande zon een trieste aanblik. Ik hield mezelf voor dat zij op weg waren naar de samenkomst, waar hun zielen herboren zouden worden. Die gedachte zou een schrale troost zijn voor hun vrienden en familieleden. Ons geloof werd al lange tijd op de proef gesteld en daar zou, na een nederlaag als deze, door veel mensen uiting aan worden gegeven. Ik was dan ook somber gestemd tegen de tijd dat in de verte de eerste danathea'nhì van de hertenstam verschenen.

Al snel schoten de dorpelingen ons te hulp en klonk het huilen van de dierbaren van de gesneuvelde krijgers. Sommige wierpen mij hatelijke blikken toe, waarop ik schuld bewust mijn hoofd afwendde. Ze hadden gelijk. Ik was zonder de zegening van Mergh, God van de strijd, uitgereden en had op die manier het noodlot over ons afgeroepen. De Goden lieten zich niet negeren.

Olgarth sloeg het hartverscheurende tafereel vanaf de dorpsrand gade. In zijn ogen was een diep verdriet te lezen. Ik reed stapvoets naar hem toe, steeg af en knielde voor hem neer. 'Hertenvader.'

Hij legde zijn hand vaderlijk op mijn schouder en keek me aan. Ik kon zijn priemende blik amper weerstaan en kromp ineen. 'Het spijt me.'

'Recht je rug, jongen,' verzuchtte hij. 'En kom met me mee.'

Terwijl we de menigte achter ons lieten, deed ik hem zacht verslag van de gebeurtenissen. Ik verzweg de gestalte, de dolende ziel, die me had gewaar-schuwde voor de hinderlaag. Het was al een raadsel waarom ik zo'n grote aanleg voor het vermogen had, omdat mijn ouders, tijdens hun overgangsrитуeel naar adolescentie, geen tekenen van de Goden hadden getoond. Dat ik dingen waarnam die anderen niet zagen, zou mijn pleidooi, ondanks het feit dat het ons ditmaal gered had, ernstig kunnen ontkrachten.

Olgarth hoorde mijn verslag over de sluwe tactiek van Verseus kalm aan, ondanks het verlies van de Serverpas.

In zijn woning namen we plaats aan de tafel. Een tijd lang zaten we zwijgend tegenover elkaar.

'Mijn vertrouwen heb je, Jorg. Ik weet hoe het is.'

Ik knikte. 'Dank je, Olgarth.'

'Maar de dorpelingen hebben bewijs van je vaardigheden nodig. De goedkeuring van Mergh, God van de strijd.' Hij wreef ongemakkelijk met zijn hand over het tafelblad. 'Ik stel voor dat je de beproeving zo snel mogelijk on-

dergaat. Als we te lang wachten zal er een vervanger geëist worden om jouw positie over te nemen.'

Ik schudde moedeloos mijn hoofd. 'Ik keer terug van een nachtmerrie en word, door mensen die mij al een leven lang kennen, bekeken als een verrader,' zei ik geschokt. 'Een moordenaar!' Ik ontspande me. 'Vergeef me.'

Olgarth keek me aan met een mengeling van verbazing en medeleven. 'Natuurlijk.' Hij fronste zijn voorhoofd. 'Ik heb, tijdens mijn dagen als veldheer, enkele voorvallen meegemaakt die me deden twifelen aan alles. Het leiden van een groep krijgers gebiedt een bepaalde vorm van morele blindheid. Ook onze vijanden hebben immers vrouwen en kinderen. Ze zijn in hun levens net zo onvervangbaar als wij in de onze.'

Ik voelde me opgelucht door zijn woorden en dacht te weten waar hij op doelde. 'Ik weet van uw daden.'

'Over veel wordt gezwezen, en gelukkig maar. Wat wij meemaken is niet te beschrijven. En denk niet dat jouw angsten - want ik weet wat er schuil gaat in de diepten van jouw ziel - niet gedeeld worden door anderen. Ik heb genoeg mannen gezien die krankzinnig werden, overweldigd door schuldgevoel. Nee, waar het om draait is de blinde overgave aan het ideaal en de bereidheid deze tegen elke prijs te verwezenlijken.' Hij keek me aan. 'Zie een man voor je, eervol, moedig. Hij strijdt voor een lang gewenste overwinning, een balans. Maar niet voor zichzelf. Nee, voor zijn kinderen en de kinderen van zijn kinderen. Zijn eigen vrede is reeds onbereikbaar door de wreedheden die hij heeft moeten begaan om zijn doel te bereiken. Een offer, dat is hij.'

Ik kreeg een onbestemd gevoel. 'Mijn vader?'

'Juist. Een offer...'

Er viel een lange stilte waarin ik nadacht over Olgarths woorden. Het was logisch dat de dorpelingen een zondebok zochten. Iemand die de verantwoordelijkheid zou dragen voor de dood van hun dierbaren. Maar ik zou me niet zomaar gewonnen geven. In barre tijden als deze, waarin de dreiging van Verseus, vorst van Irulhar, en van Therias, God van de schepping, bijna tastbaar was, zouden nog vele conflicten volgen. Zoals Olgarth mij de laatste tijd al zo vaak had voorgelaten, had de hertenstam een kundig veldheer nodig. Iemand die bereid was, net zoals mijn vader dat was geweest, de offers te maken die bij die positie hoorden.

Aan de andere kant was er iets in de woorden van Olgarth wat mij tegenstond. Het was alsof het grotere goed elke gruweldaad rechtvaardigde, zonder dat de ziel van de stam daardoor bezoedeld zou worden. Of was dat het offer waarover hij sprak? De ziel van de enkeling, voor het welzijn van de vele. Ik rilde en het was niet vanwege de kou.

Even later voegde vrouwe Inga zich bij ons en schotelde ons een beschei-

den avondmaal voor dat bestond uit het laatste gedroogde wild van het jaar, een houten kom eikenbladsla met kastanjes en venkel, en een aardewerken kan geitenmelk. Ik liet de smaak van het voedsel goed tot me doordringen. Het zou niet lang meer duren voordat al onze voorraden dusdanig geslonken waren, dat we noodgedwongen zouden moeten beginnen met het slachten van ons vee om de aanstaande winter door te komen.

Enkele uren voor middernacht begaf ik me in gezelschap van Olgarth en vrouwe Inga naar de ceremoniële vuurplaats. Een klankenspel van sissend hout, nat door de lichte regenval, en het geluid van rinkelende bellen vulde de nachtlucht. Op sommige momenten scheen de maan door het wolkendek en wierp een mysterieuze gloed over de gezichten van de mannen en vrouwen die zich verzamelden. Ze leidden paarden met zich mee, waarover de strak in witlinnen doeken gewikkelde lichamen van de gesneuvelden waren gelegd.

Ook mijn moeder bevond zich tussen de menigte. Ze hield haar vingers krampachtig om de stof van haar rokken geklemd en keek me onzeker aan terwijl ze me naderde. Ondanks haar overduidelijke gevoel van ongemak, zag ze er mooi uit. Ze was een begeerlijke vrouw en het verbaasde me eigenlijk dat zij na de dood van Hadon nooit een nieuwe man tot gezelschap had genomen. De zeldzame keren dat ze zich onder de dorpelingen begaf, was ze altijd zeer welbespraakt en sociaal. Toch leidde ze in mijn ogen een afgezonderd en enigszins troosteloos bestaan. Ik begreep het wel. Mijn aanwezigheid confronteerde haar elke keer weer met die noodlottige nacht.

Ik schonk haar een moeizame glimlach en terwijl de meute in beweging kwam, nam ik haar bij de arm. Om ons heen werden bedeesde gesprekken gevoerd en een aantal malen hoorde ik mijn naam vallen. Hoewel de woorden van de stamvader mijn geweten hadden gesust, kon ik weinig doen tegen het schuldgevoel dat me be kroop.

‘Ze hebben het recht niet om jou zo te veroordelen. Ze weten niet wat voor beslissingen een krijger in het heetst van de strijd moet maken,’ siste Mariane. ‘Laat staan een veldheer.’ Boos keek ze achterom. ‘Hadon kreeg dezelfde blikken te verduren in de jaren dat hij aan de zijde van Olgarth streed. Naïef, dat zijn ze.’

Ik verbaasde me over haar plotselinge openheid met betrekking tot mijn vader, maar bleef zwijgen in de hoop dat ze nog meer zou loslaten.

‘Jullie lijken op elkaar.’ Ze glimlachte. ‘Hoe raar ook.’

‘Hoe ging hij om met dit soort situaties?’ vroeg ik voorzichtig.

‘Hij geloofde...’ Ze keek een moment afwachtend naar de grond. ‘Hij geloofde in zijn daden,’ maakte ze aarzelend af. ‘Hij liet, als hij ze al had, niets merken van twijfels.’

‘Ik droom vaak over hem,’ zei ik. ‘Hij laat me dingen zien. Bospaden, meertjes. Kleine dingen. Alsof hij wil dat...’

‘Het spijt me, Jorg,’ onderbrak ze me. ‘Het spijt me zo, maar het is beter dat je me deze dingen niet vertelt. Laat hem rusten. Laat Hadon rusten.’ Ze schudde verdrietig haar hoofd.

Al vanaf grote afstand klonk het suizen van de wind die de boomtoppen van het Ithrimwoud deed deinen. We bereikten de woudrand waar een kronkelig pad ons tussen de bomen door naar een open plek leidde.

Olgarth nam plaats op een vlakke rots. ‘De fakkels,’ gebod hij.

Ik snoof de scherpe harsgeur op van de grote hoeveelheid lange toortsen die werden aangestoken en in een ruime cirkel in de grond werden geplant. De beweeglijke vlammen onthulden de gedenkstukken van vele bewoonde graven en de open donkere aarde naast de nieuwe.

‘Hertenkinderen.’ Olgarth gebaarde om stilte. ‘Er zijn geen troostende woorden voor onze nederlaag bij het Doornwoud. Een oorlog behoeft offers.’ De regen zwol aan en het tikken van de druppels op de bladeren werd luider. Olgarth verhief zijn stem. ‘De dood van een strijder is een dankbare dood, omdat hij niet sterft voor zichzelf. Hij sterft voor zijn vrouw, zijn kinderen, zijn vrienden. Voor een overtuiging die sterker is dan hijzelf.’ Hij leek te twifelen, maar vervolgde toen op persoonlijker toon. ‘Ik weet dat jullie naar een verklaring zoeken, naar schuldigen aan jullie verliezen.’ Zijn blik viel op mij. ‘Maar weet dat enkel Therias verantwoordelijk is. Zijn krankzinnigheid, zijn grootheidswaanzin, heeft geleid tot de situatie waarin wij ons op dit moment bevinden.’

Er ontstond wat commotie onder de aanwezigen. Wederom viel mijn naam.

‘Stilte,’ beval Olgarth. ‘Ik wil jullie herinneren aan een voorspelling, afkomstig van het orakel van de Da-Inian.’ Hij wachtte tot het laatste gemompel verstomde. ‘De derde generatie, bij legaat verstoten, zal een reine ziel voortbrengen; het kind van een langverwachte alliantie. De vaders zullen strijden om de opperste macht. Een tijdperk van bloed. Koester uw hoop, in tijden nog zo duister.’

Er ging een lichte huivering door de menigte. De woorden troffen doel, constateerde ik opgelucht.

‘Het spijt me, heer,’ begon één van de omstanders. ‘Ik twijfel noch aan uw woord, noch aan dat van heer Ildrum en zijn strijders, maar aan de goedkeuring van Mergh.’

Olgarth gebaarde me naar hem toe te komen. Ik beklom de treden van het rotsplateau en liet mijn ogen een moment langs de vele gezichten gaan. Sommige stonden bemoedigend, andere vol verachting. Ik schraapte mijn keel.

‘Hierbij laat ik jullie weten dat ik overmorgen, met het opkomen van de zon, mijn beproeving zal afleggen. Het spijt mij als ik door het voortijdig uitoefenen van mijn functie jullie vertrouwen heb geschaad. Dat is nooit mijn bedoeling geweest. Als blijkt dat ik geen recht heb op de positie die ik ambieer, zal ik mijn lot in jullie handen leggen.’

Mariane keek me bezorgd in de ogen. Had ze gelijk? Waren de dorpelingen naïef en snel met hun oordeel geweest, of verdiende ik hun woede?

‘Laat ons bidden,’ gebood Olgarth. Hij sloot zijn ogen waarop vele stemmen door de nachtlucht sneden.

‘Annata, Godin van de aarde, verwelkom onze doden, hun geesten reeds op weg. Verbannen Godin, stille bondgenote, neem deze koude lichamen tot u en verberg hen in uw omarming...’

‘Vader?’ Sigrith opende met moeite zijn ogen en keek niets ziend de kamer in.

Groth boog zich over het hoofdeinde van het bed en depte met een vochtige doek het zweet van Sigriths voorhoofd. ‘Ik ben hier, kind.’

‘Waar zijn we?’ Zijn stem trilde van de koorts.

‘Thuis.’ Groths slikte even. Hij lachte en sloeg een arm om Lydians schouders. ‘We zijn thuis.’

‘Nee.’ Sigrith fronste verward zijn voorhoofd. ‘Ik heb het pad belopen, het pad van licht.’

‘Nee kind. Je leeft nog.’

‘Maar ik zag de poort van samenkomst,’ zei hij nadenkend. ‘In de verte.’

Groth keek een moment vragend om naar Arahn die samen met Amber achter hem stond. ‘En toen?’ vroeg hij Sigrith.

‘Toen niets meer. Niets.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik leef nog,’ concludeerde hij even later zachtjes. Hij probeerde tevergeefs rechtop te gaan zitten. ‘Mijn rug.’ Hij kreunde. ‘Ik heb pijn. Moeder?’

Lydian pakte Sigrith teder bij zijn handen. ‘Je bent gewond, kind. Je schouder, je rug. Maar je hebt geluk gehad. Een paar weekjes in bed is voldoende om te herstellen.’

‘Het was anders dan ik gedacht had.’ Sigrith zuchtte. ‘Ik heb vele mannen gedood.’

‘Je hebt waardig gestreden,’ zei Groth trots.

‘We hebben gewonnen, niet?’

‘Ja. De Serverpas is heroverd.’

‘Dan was het niet voor niets. En de anderen? De verliezen?’

‘Tweehonderd mannen zijn gesneuveld,’ zei Groth voorzichtig.

‘Tweehonderd? Zo veel?’

‘Zo veel. Maar daar behoort jij je op dit moment geen zorgen over te maken. Zorg eerst maar dat je weer op krachten komt.’

Hij knikte. ‘Amber? Kom eens bij me.’

Ze trok Arahn mee naar het hoofdeinde van het bed.

‘Ik heb me zo ongerust gemaakt.’

‘Dat hoeft niet meer. Het was zo mooi, het pad van licht. Alsof alles één was. Heel in de verte voelde ik mijn lichaam lijden, als een doorn in mijn vinger.’ Hij leek weg te dromen, haast verlangend. ‘Ik ben moe,’ zei hij uiteindelijk.

Groth had een kan water in zijn hand. ‘Hier, drink wat. Daarna kun je

gaan slapen.' Hij zette de kan voorzichtig aan Sigriths lippen en liet hem drinken.

'Dank je. Het is fijn om weer thuis te zijn.'

'Slaap zacht,' zei Groth.

'Geen zorgen. Tot veel meer ben ik op dit moment niet in staat.' Even later viel hij in een diepe slaap.

Groth en Lydian stonden nog een tijdje naar hem te kijken. 'Onze gebeden zijn verhoord,' zei Groth zachtjes.

Ze verlieten de slaapkamer en namen plaats aan de eettafel. Arahn voelde zich niet zo op zijn gemak. De hechte band die Amber, haar broer en haar ouders met elkaar hadden, confronteerde hem voortdurend met een dergelijk gemis in zijn eigen leven. Vaak genoot hij van de warmte die hem hier omringde, nu werd het hem teveel. 'Ik moet gaan,' zei hij.

Groth keek hem verbaasd aan. 'Gaat het wel, Arahn?' vroeg hij.

'Jawel. Ik moet naar mijn vader. Mijn leermeester, een oude vriend van hem, ligt op sterven. Iemand moet het hem vertellen.'

'Meester Morin?' vroeg Amber geschrokken.

'Ja,' zei Arahn.

Groth knikte hem waardierend toe. 'Je hebt ons erg geholpen, zelfs nu je een dierbare dreigt te verliezen.' Hij legde een hand op Arahns schouder. 'Als jij hulp nodig hebt, kun je altijd bij ons aankloppen. Dat weet je toch?'

'Bedankt. Dat betekent veel voor me.' Hij stond op en kuste Amber. 'Tot straks. Wees voorzichtig.'

Ze knikte.

Hij verliet het huis. De zon was al een aantal uren onder en het was rustig op straat. Een enkel bootje voer langs, een laatste handelaar ruimde zijn stalling op. Alleen vanuit de taveernes klonk een kakofonie van vrolijke kreten. Arahn zocht zijn weg naar het kleine huisje van zijn vader en klopte aan.

'Wie is daar?' klonk een trillende stem.

'Ik ben het, Arahn.'

'D...de deur is open.'

Arahn ging het huis binnen. 'Vader.'

'Jongen, k...kom bij me z...zitten.' Zijn ene mondhoek trok om de paar seconden hinderlijk opzij en zijn ogen knipperden onregelmatig. 'Wat b...brengt jou hier?'

Arahn was geschokt door de verslechtering van zijn vaders gezondheid. De laatste keer dat hij hem had gezien, was de beheersing over zijn lichaam stukken beter geweest, zijn gezicht veel minder bleek en ingevallen. 'Gewoon. Ik was in de buurt.'

'In de b...buurt, hè?' Hij grijnsde. 'Wat m...moet jij in deze delen van de

stad?’

Arahn lachte. ‘Ik kom even kijken of je het nog wel redt in je eentje.’

‘O, geen k...kunst.’

‘Dat is fijn.’ Het was bewonderenswaardig om te zien hoe de man zich staande hield.

‘Zo jongen,’ hij streek met onvaste hand langs Arahns mantel. ‘Nog steeds in d... de leer?’ Hoewel hij zelf priester was geweest, zat er een licht afkeurende ondertoon in zijn stem.

‘Jazeker. Daar wilde ik het net over hebben.’

‘Aha, d...dus toch een reden.’

‘Ja. Kent u hogepriester Morin nog?’

‘Meester Morin? Ja, hij is de enige van de schare d...die me nog wel eens bezoekt.’

‘Ooit was hij een goede vriend van u, toch?’

‘Ik b...beschouw hem n...nog steeds als zodanig.’ Hij schudde zijn hoofd.

‘Waarom al deze vragen?’

‘Slecht nieuws, ben ik bang.’

‘Wat, jongen?’

‘Hij ligt op sterven.’

‘Meester Morin?’

‘Ja, het spijt me.’

Zijn ogen werden groot. ‘Ze pakken ons allemaal!’ riep hij plotseling.

‘Geen van ons is veilig!’

‘Vader.’ Arahn legde een hand op zijn schouder. ‘Vader, rustig nu.’

De oude man kalmeerde wat. ‘Ja, ja, vergeef me. Vergeef een zieke man.’

‘Natuurlijk, vader.’

‘Noem me bij mijn naam, alsjeblijft. Mijn naam, die heb ik al zo lang niet gehoord.’

‘Hestar.’

‘Ja, ja. H...Hestar.’ Ineens stonden zijn ogen helder, helderder dan Arahn in jaren had gezien. ‘Meester Morin?’

Arahn knikte.

‘Een dichte kist, natuurlijk.’ Zijn stem klonk paniekerig, boos.

‘Vader, rustig nu.’

‘Nee, n...nee. Jongen, je moet naar me luisteren.’ Zijn handen wapperden blind tot ze Arahns kraag vonden. Hij bracht zijn gezicht naar het oor van zijn zoon en fluisterde iets.

Arahn keek hem vragend aan. ‘Wat?’

‘De boeken van meester Morin!’

‘Wat is daar mee?’

‘Er staan vele levens op het spel. Je moet ze veilig stellen, v...vandaag nog.’

‘Stelen, bedoelt u?’

‘Ja, vertrouw me. Dit moet k...koste wat het kost gebeuren. Zul je het voor me doen?’

Arahn staaarde zijn vader aan.

‘V...vertrouw me. Dit moet gedaan worden, anders houdt alles op. Beloof het me!’

‘Ik weet het niet.’

‘Het moet, l...luister je, het moet gebeuren!’

‘Maar waarom?’

‘Later, er is geen tijd. Doe zoals ik je opdraag. Nu! Zweer het!’ Er brandde een vuur in zijn ogen dat lang gedooft was geweest.

‘Goed,’ zei Arahn snel. ‘Ik beloof het.’

‘Ga dan. Nu!’

Arahn vluchtte het huis uit, zich afvragend waarom hij de oude man diens zin gegeven had, waarom hij alles op het spel zette. Het was de blik in zijn vaders ogen geweest, diens dringende stem. Tijdens zijn opleiding had hij absoluut geloof leren herkennen.

Arahn haastte zich naar het gewijde terrein, betrad de oostelijke vleugel van het dormithar en zocht zijn weg naar de verblijven van de hogepriesters. Voor de brede deur tot Morins vertrekken stonden twee gewapende mannen. Ze voerden een bedeesd gesprek en dronken om de beurt uit een fles mede. Het waren leden van de persoonlijke garde van de opperpriester.

Peinzend liep hij terug naar zijn kamer. Als hij zijn vader mocht geloven was zijn opdracht van levensbelang. ‘Beloofd is beloofd,’ mompelde hij met tegenzin. Uit zijn wandkast haalde hij een kistje met medicinale kruiden tevoorschijn. Na wat rommelen koos hij een papieren zakje met het poeder van parilla en vlier: een laxermiddel. Hij verborg het in een van de zakken van zijn tuniek en begaf zich naar de keukens een verdieping lager. Ondanks het late tijdstip waren er twee jonge dienstmeisjes bezig met schoonmaken. Een van hen draaide zich verlegen naar hem toe. ‘Kan ik u ergens mee helpen?’ De stapel borden in haar handen helde gevaarlijk over.

Arahn glimlachte. ‘Jazeker. De schare vergadert. Ze hebben dorst. Ik vroeg me af of jullie nog een fles mede over hadden?’

‘Ik denk het wel. Wacht even.’ Ze zette de borden op de tafel naast zich en liep een zijvertrek in. Even later keerde ze weer terug. Arahn pakte de fles van haar over en bedankte haar. Terwijl hij wegliep voelde hij haar scherpe blik in zijn rug branden. Toen hij aan het eind van de gang omkeek was ze weer met

de vaat bezig.

In een stille gang leegde Arahn met trillende handen een gedeelte van het zakje in de fles. Het loste direct op. Hij trok zijn kap over zijn hoofd en liep terug naar de twee gardisten voor Morins vertrekken. Hij maakte een buiging.

‘Beschermers van de schare,’ zei hij. Ze keken hem nors aan. ‘Een nieuwe fles mede.’

‘Dank je, dienaar,’ zei een van hen terwijl hij de fles aanpakte.

‘Geen dank, heer.’ Arahn liep weg tot hij uit het zicht was en wachtte. Het duurde niet lang voor hij een van de gardisten hoorde klagen over zijn maag. Hij tuurde om de hoek. Met een hand tegen zijn buik verliet de man zijn post. Niet veel later begon ook de ander zich onrustig te gedragen en liet de deur onbeschermd achter. Arahn wachtte nog heel even en sloop toen de vertrekken van Morin binnen.

Geschokt keek hij om zich heen. De woonkamer van zijn leermeester was compleet overhoop gehaald. Overal lagen boeken, papieren en kleren. Dit was niet de omgeving waarin een stervende man zijn laatste uren zou willen doorbrengen.

Uit de slaapkamer klonk een gorgelende hoest. ‘Wie is daar?’ klonk de zwakke, uitgeputte stem van meester Morin.

Arahn liep de slaapkamer binnen. Hij slikte een kreet in. ‘Meester Morin!’ Het gezicht van de hogepriester was opgezwollen en zat onder de beurse plekken. Zijn houding was verkeerd. Zijn ene arm lag in een onnatuurlijke positie langs zijn lichaam. Hij was mishandeld, bijna doodgeslagen.

‘Wat is er gebeurd?’ Arahn liep paniekerig naar het bed.

‘Arahn? Ben jij dat?’ Morin keek hem met één oog aan. Het andere was te opgezet om nog te kunnen openen.

‘Ja, ik ben het. Wat is er gebeurd?’

‘Ze hebben me ontmaskert.’ Hij hoestte bloed op.

Arahn walgde van de stank die Morin verspreidde. ‘Er is niet veel tijd, mijn vader heeft me gestuurd.’

‘O, Hestar.’

‘Ja. Hij liet me zweren de boeken te halen.’

‘De boeken.’ Hij gebaarde moeizaam naar de boekenkast. ‘De verborgen ruimte. Linksonder.’

Arahn bewoog zijn hand langs de onderste plank.

‘De oneffenheid, de schuif.’

Hij voelde een verdikking in het hout.

‘Druk het in en trek de plank los.’

Arahn deed wat hem gevraagd werd. Er klonk een klik. Achter de plank bevond zich een ondiepe ruimte. Hij reikte naar binnen en voelde twee kaften.

‘Neem ze mee. Verberg ze.’

Arahn trok de boeken haastig uit de opening. Terwijl hij de plank met zijn vrije hand weer op zijn plaats bracht, gleed zijn blik vluchtig over de omslagen. Een moment verstijfde hij. Toen, alsof hij zijn vingers had gebrand, liet hij de boeken op de grond vallen. ‘Wat?’ bracht hij ontzet uit. ‘De apocriefen?’

‘Verdwijnt,’ beval Morin hem met een krachteloze stem.

‘Maar...’

‘Nee, verdwijnt. Breng de boeken in veiligheid.’

Arahn wierp een wanhopige blik op het gehavende gezicht van zijn leermeester. ‘Kan ik iets...’

De blik van zijn mentor ging van de apocriefen naar hem, toen naar de deur. Hij glimlachte. ‘Vaarwel, jongen.’

Verward griste Arahn de boeken van de vloer, stak ze onder zijn mantel en rende naar de deur. De gardisten waren nog niet teruggekeerd. Hij sloeg de deur dicht en haastte zich naar zijn kamer. Hoe kon dit? Meester Morin, verspreider van de leer, een afvallige? Dit kon niet waar zijn. “Ze pakken ons allemaal. Geen van ons is veilig,” hoorde hij zijn vader opnieuw zeggen. Hij ook? Zijn eigen vader? Zijn gedachten sloegen op hol. Toen hij zijn kamerdeur opende, keek hij recht in de blauwe ogen van Amber.

‘Wat doe je hier?’ flapte hij er in paniek uit.

Amber keek hem verbaasd aan. ‘We hadden afgesproken. Weet je dat niet meer?’

‘Ja... Ja, natuurlijk. Maar...’

Ze deed een stap in zijn richting. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Wacht.’ Hij gebaarde haar te blijven staan. Met zijn vrije hand drukte hij de boeken krampachtig tegen zijn lichaam. ‘Niets.’

Ze kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Mijn houd je niet voor de gek, Arahn. Waar ben je geweest?’

Hij staarde haar aan, niet wetend wat te zeggen.

‘Kun je het me niet vertellen?’

Hij liet verslagen zijn schouders hangen.

Ze beet op haar lip. ‘Heeft het iets met mij, met ons, te maken?’

Arahn hief zijn hand alsof hij zich wilde beschermen tegen een dergelijke aantijging. ‘Nee, nooit. Denk dat alsjeblieft niet. Ik houd van je, meer dan van het leven zelf.’

Ze glimlachte, ogenschijnlijk tevreden. ‘Kom eens hier.’

‘Wacht.’ Arahn liep naar zijn wandkast en borg uit het zicht van Amber de boeken op. Toen hij zich weer omdraaide, zat ze op de rand van zijn bed. Hij knielde voor haar neer, legde zijn hoofd op haar schoot en sloeg zijn armen rond haar middel. Hoe konden de twee mensen die hem hadden geïnspireerd

de weg van Therias te kiezen, deze zelf verloochenen? En wat - de toestand van meester Morin, een hogepriester, in acht genomen - zou er met hem gebeuren, en met Amber, als de schare zou ontdekken dat hij de boeken in bezit had?

‘Rustig maar,’ zei Amber zacht. Ze ging langzaam met haar hand door zijn haar. ‘Kom, we gaan liggen,’ zei ze.

Hij stond op, beschaamd Ambers blik ontwijkend, en ontdeed zich van zijn kleren. Amber volgde zijn voorbeeld en vlocht haastig haar haren ineen.

‘Kijk me eens aan,’ zei ze terwijl ze onder de dekens kropen. Ze legde haar hand tegen zijn wang. ‘Ik vertrouw je.’

Ze reikte naar het kleine tafeltje aan het hoofdeinde van het bed en doofde de kaars. ‘Welterusten.’ Ze nestelde zich dicht tegen hem aan.

‘Welterusten.’ Arahn staaarde in het donker naar het plafond. Hij voelde zijn hart onrustig bonzen. Lang lag hij nog wakker, peinzend, afwegingen makend, tot hij uiteindelijk in een diepe slaap verzonk.

‘Open je ogen, Jorg,’ klonk de krakende stem van de sjamane dicht bij mijn oor. ‘Het is bijna tijd. Nog een uur voordat de zon opkomt.’

Ik maakte me behoedzaam los uit de zielenwereld en liet mijn ogen een moment wennen aan het licht van het twaalfstal kaarsen in het vertrek. De vlammetjes dansten in het lichte briesje dat door het rookkanaal boven de haard zijn weg naar binnen zocht.

Het gerimpelde gezicht van de sjamane stond zorgelijk.

‘Het is goed,’ verzekerde ik haar. ‘Ik ben helder.’ Ik haalde diep adem waarbij de geur van de rituele wierook, waarvan haar woning was doordrongen, in mijn neus prikte.

‘Hier.’ Ze reikte me een kan water waar ik voorzichtig enkele slokjes uit nam. Mijn maag rommelde verlangend na bijna twee dagen vasten.

De sjamane schonk me een scheve blik. ‘Ik heb zelden iemand meegeemaakt die zijn concentratie zo lang kan vasthouden als jij. En van wie je het hebt? Niet van een van je ouders in ieder geval.’

Ik glimlachte. ‘Ik heb je altijd al willen verbazen.’

‘Dat is je dan gelukt. Je bent een raadsel voor me.’

Ik zette de kan naast me op de grond. ‘Hoe lang stroomt er eigenlijk al Godenbloed door de aderen van ons volk?’

‘De rode Godin. Zij, die in de kern van de aarde huist,’ zei de sjamane. ‘Het was Nadalé, Godin van het vuur, die voor het eerst haar geneugten bij de mens zocht. Niemand weet precies waarom. Misschien verlangde zij enkel naar een kind. Naar een gezond kind.’

Ik staarde naar de boekenkast van de sjamane die vele oude kافتen toonde. De sjamane was nog een jonge vrouw toen ze in Irulhar woonde. Twintig jaar oud. In de eeuwen voor de Afzwering, had ze me verteld, werden er veel huwelijken gesloten met oog op het vermogen. Mannen en vrouwen met grote aanleg werden samengebracht in de hoop dat hun kinderen hun gaven zouden erven. Net zoals bij haar ouders. Pas na de Afzwering was het gebruik van het vermogen verboden, maar haar familie had veel boeken weten te redden. Boeken uit tijden waarin mensen en Goden aanzienlijk beter met elkaar overweg konden dan nu. Tijdens mijn opleiding had ik een hoop uren doorgebracht met lezen.

Ik dacht terug aan de verhalen over Mergh, God van de strijd, die eeuwenlang - voordat hij en Annata, Godin van de aarde, werden verstoten uit het Godenrijk - met de Nâhill het Aardrijk had gedomineerd. Het was de vloek

van de zeven die de Goden onlosmakelijk met elkaar verbond en er voor zorgde dat hun nageslacht uit gedrochten bestond. Wezens met een vreemde lichte huid waaronder je hun aderen, zwart als de nacht, kon zien kloppen. Kale, bleke schedels en fonkelende ogen. Zij waren de Nâhill, het Godenleger.

Toch was er – volgens de legenden althans – een manier waarop een God kon worden verwekt, namelijk door de vermenging van het bloed van twee halfgoden. Misschien was dit wat Nadalé, Godin van het vuur, voor ogen had gehad. Of misschien, zoals de sjamane zei, verlangde zij enkel naar een gezond kind.

'Ben je gereed?' vroeg de sjamane.

Ik knikte, kleedde me uit en hulde me in een lendendoek. Buiten gekomen staarde ik om me heen. Het dal was gehuld in witte nevelsluiers en tussen de danathea'nhi parelden dauwdruppeltjes langs lange grasstengels naar beneden. De kou deed me huiveren, maar zou me scherp houden tijdens de beproeving.

We doorkruisten het dorp en bereikten een kleine weide met een houten omheining. Olgarth, vrouwe Inga, mijn moeder en Verian stonden op me te wachten. Ik boog voor de stamvader en zijn gezellin, kuste Mariane en omhelsde de paardenmeester. Deze sloeg me een moment onderzoekend gade, knikte tevreden en glimlachte me bemoedigend toe. Toch ontging de bezorgde blik in zijn ogen mij niet.

Olgarth nam mij een moment apart. 'Luister Jorg. Zo'n hert lijkt misschien tamelijk weerloos, maar in het nauw gedreven kan het een geduchte vijand zijn. In het verleden zijn krijgers ernstig gewond geraakt bij dit ritueel. Zo kun je in luttele seconden het respect van je krijgers verliezen. Wees dus niet overmoedig, want de stam heeft je nodig.' Hij boog zijn hoofd naar mijn oor. 'Je moet winnen.'

Naarmate de hemel verbleekte, schaarden vele mensen zich rond de weide. De sfeer was bedrukt en een groepje vrouwen in zwarte rouwgewaden stond ietwat afgezonderd van de menigte woedend te discussiëren. De ernst van de situatie drong op dat moment diep tot me door. Ik was, als de veroorzaker ervan, de enige die de tweestrijd in het dorp kon doen verdwijnen.

Op het moment dat de zon boven de horizon uitkwam, arriveerden vier krijgers die met dikke touwen een mannetjeshert in bedwang hielden. Het dier had een glanzende, donkerbruine vacht en een indrukwekkend gewei. Een groep percussionisten zette een verwachtingsvol ritme in. Het dier rukte venijnig aan de touwen.

Olgarth hield me een versierde, dichtgevouwen doek voor. Voorzichtig sloeg ik hem open en bewonderde het mes dat tevoorschijn kwam. Het heft was van been en toonde een uitgebreide graving. Een ingewikkeld patroon

van kruisende lijnen. Ik hield het omhoog en keek hoe de eerste zonnestrallen de licht gekromde kling deden glinsteren. Enkel de slijpranden bleven dof.

‘Laat de beproeving beginnen!’ bulderde Olgarth.

De diepe slagen op de khil-trommen moesten tot in de wijde omgeving te horen zijn, want vanuit de verte kwamen de laatste toeschouwers haastig aangelopen.

Ik klom over de omheining en hurkte in gevechtshouding. Aan de andere kant van de weide werd het hert door een smalle opening naar binnen gedwongen. Het dier had zijn ogen wijd open gesperd en schudde wild met zijn kop. Zijn gewei schampte hard langs de houten omheining waarbij een regen van splinters vrijkwam.

Olgarth hief zijn handen naar de hemel. ‘Mergh, God van de strijd, oordeel streng!’

Een drietal boogschutters nam hun positie in, waarna de touwen werden doorgesneden. Het hert schoot onmiddellijk naar voren, zoekend naar een uitweg. Ik wist ternauwernood opzij te springen toen het dier langs me heen stooft. In paniek beukte het dier tegen de omheining, tot het plotseling roerloos bleef staan. De muzikanten versnelden het ritme. Ik bewoog me voorover gebukt naar voren, klaar om toe te steken. Toen ik het hert op een paar passen genaderd was, schopte hij met een krachtige beweging een graspol uit de grond en bracht zijn hoofd omlaag, zijn gewei naar mij gericht. Ik kon zijn snelle ademstoten horen.

Toen, in een flits, zette hij zich af. Ik wachtte tot het laatste moment, wierp mezelf opzij en doorkliefde met gestrekte arm de pezen in zijn bovenbeen. Hij maakte een blaffend geluid en draaide zich direct weer naar me toe. De vacht rond de wond kleurde donker van het bloed. Ik slaakte een strijdkreet en werd onmiddellijk bijgevallen door een aantal van de omstanders.

Het hert rolde met zijn ogen en stevende opnieuw op me af. Terwijl ik hem een ondiepe snede in zijn hals toebracht, schampte hij met een korte vertakking van zijn gewei langs mijn middel. Een stekende pijn verspreidde zich in mijn maagstreek. Even stond ik als verlamd, zowel door de pijn als door de angst die ik voelde.

Een lichte beroering in mijn geest. Een vluchtig moment waagde ik het tweede gezicht te gebruiken. In mijn ooghoek zag ik opnieuw de schim, de dolende ziel.

‘Ik kan je helpen.’

Ik schudde mijn hoofd en staarde naar het hert. ‘Nee,’ bracht ik hijgend uit. Het was niet hardop bedoeld.

‘Laat me je helpen.’

‘Nee!’ schreeuwde ik. Ik trok mezelf terug uit de zielenwereld. Niemand

mocht mij helpen. Het was bijna voorbij. Ik streek met mijn hand langs de wond in mijn zij en keek naar mijn bebloede vingers.

Het hert trok zijn kop scheef en hapte naar adem. Hij hield zijn gewonde poot boven de grond. Ik liep in een halve cirkel om hem heen en sloop voorzichtig dichterbij. Op enkele passen afstand hief ik het mes. De tromslagen werden luider. Ik sloeg toe. De kling drong tussen zijn schouderbladen, maar door een plotselinge beweging van het dier schoot het heft uit mijn handen. Steigerend liet hij zijn poten op me neerkomen. Een van zijn hoeven raakte mijn slaap waardoor ik duizelig achteruit strompelde. Met een klap kwam ik met mijn rug tegen de omheining tot stilstand. Ik voelde een dunne straal bloed langs mijn wang naar mijn nek lopen. Zwarte vlekken dansten voor mijn ogen. Ik zag nog net hoe het hert wild van razernij en doodsangst mijn kant op kwam. Weer de beroering. Nee... Maar wilde ik het dier nog kunnen onderscheiden, dan moest ik het tweede gezicht gebruiken. Het kon niet anders. Ik gaf toe.

'Laat me je helpen.'

'Zeg me wat ik moet doen,' smeekte ik binnensmonds.

'Concentreer je. Bundel je krachten, je hebt er meer dan je vermoedt.'

Ik deed wat hij van me vroeg en hij hielp me. Ik voelde een vuur in mijn geest ontvlammen dat ik nog nooit had gevoeld. Een brandend verlangen om het vlees en de botten die als mijn omhulsel dienden, te verlaten.

'Ja, ja. Zo is het goed!'

Het hert bevond zich vlak voor me. De muzikanten staakten en ik hoorde de snerpemde pezen van de boogschutters die wachtten op het teken van Olgarth om het hert te doden.

'Geef toe aan de drift! Reik naar zijn geest!'

Ik spreidde mijn vingers en strekte mijn arm.

'Reik naar zijn geest. Nu!'

Ik bundelde al mijn krachten en graaide naar de oplichtende ziel van het hert. Het voelde als een uittrekking, een verlaten van mijn lichaam, toen ik mijn vuist balde en de geest van het hert uiteen reet. Het dier krijste en viel voor mijn voeten tegen de grond.

Een kort moment genoot ik van de macht die ik ervoer, de smaak van bloed, strijd en dood. Het volgende moment was ik weer mezelf en voelde ik de vreemde krachten uit mijn lichaam stromen.

Ondanks mijn walging en schaamte over de manier waarop ik gewonnen had, vulde een gevoel van diepe bevrediging, dieper dan ooit tevoren, mijn lichaam. Ik hoorde een ruis. Nee, een gejuich. Ik keek om me heen en zag de dorpelingen naar me staren alsof ik net uit de hemel was komen vallen. Grote ogen, open monden.

‘Mergh heeft geoordeeld!’ schreeuwde Olgarth luid.

Verian kwam haastig toegesneld en hielp me over de omheining. Toen stond ik plotseling oog in oog met Mariane. Ze huilde. ‘Jorg? Wat gebeurde er? Is alles goed met je?’

‘Ja, moeder,’ zei ik zacht. ‘Maak je maar geen zorgen.’

Ze keek me raadselachtig aan. Toen verstrakte haar gezicht. ‘Lieg niet, jongen. Lieg niet!’ Een traan rolde over haar wang. ‘Ik weet heel goed wat er aan de hand is!’ Ze draaide zich abrupt om en rende weg.

Ik staaarde haar niet-begrijpend na en voelde dat ik langzaam weer duizeelig begon te worden. Verian hield me staande totdat de sjamane zich bij ons had gevoegd en we gedrieën het strijdperk verlieten. De menigte bleef sprakeeloos achter.

In de woning van de sjamane liet ik me uitgeput op de grond zakken. Ze drukte een kompres van duizendblad tegen de wond in mijn zij en begon met het aanleggen van een verband. ‘Ongelofelijk,’ zei ze zacht. ‘Het lijkt er op dat je buiten je lichaam bent getreden.’

Buiten de woning van de sjamane drongen de dorpelingen zich nieuwsgierig samen. Ik kreunde toen ze het verband strak trok. ‘Heb je hem gezien?’ vroeg ik op fluisterton. ‘De gestalte? Dit is de tweede keer dat dit mij overkomt. In het Doornwoud, vlak voordat de mannen van Verseus ons belaagden, zag ik een schim, een pure ziel. Hij waarschuwde mij voor de hinderlaag. En nu weer. Tijdens het gevecht met het hert hoorde ik zijn stem in mijn hoofd. Hij bood me zijn hulp aan en vertelde me wat ik moest doen.’

‘En dat deed je?’

Ik wendde beschaamd mijn blik af. ‘Ja, toen ik geen andere uitweg meer zag. Ik strekte me uit naar de geest van het dier en reet deze uiteen.’

De sjamane keek me een moment geringschattend aan. Ze leek me niet te veroordelen. ‘Ik heb niets gezien,’ gaf ze teleurgesteld toe.

Verian, die al die tijd niets gezegd had, kwam nu tussenbeide. ‘Mariane,’ zei hij. ‘Als je het mij vraagt, weet Mariane hier meer van.’

‘Zij zal je niets vertellen,’ zei ik.

De sjamane knoopte de uiteinden van het verband aan elkaar. ‘Het moet een God zijn geweest. Misschien een waker.’ Ze voelde voorzichtig aan de wond bij mijn slaap. ‘Niet al te ernstig,’ concludeerde ze. Uit een kist haalde ze een potje zalf tevoorschijn waarmee ze de plek insmeerde. ‘Maar dan komen we bij het tweede raadsel. Ik bedoel, jouw aanleg tot het vermogen is groot, maar enkel Goden, halfgoden en wakers zijn in staat buiten hun lichaam te treden.’